

Gunnar Persäter Jällivaaran jouluseurat 2015, 29.12.2015 päiväseurat

[Kirjoitettu tulkin suomennosten perusteella.]

Niin kuin Håkan sanoi, olemme tulleet tällä kertaa viimeisiin kokouksiin. Emmekä me tiedä, onko se jollekin meistä viimeiset seurat tämän maan päällä. Mutta sen uskomme, että ne kaikki, jotka ovat uskoneet tämän evankeliumin, jota näiden seurojen aikana on saarnattu, pääsevät niihin suuriin seuroihin, jotka eivät koskaan lopu. Ja nämä ovat olleet siunatut päivät meille, kun olemme tunteneet, että Jumala on ollut kanssamme Sanansa ja Henkensä kanssa, ja olemme saaneet viettää hääpäiviä, kun olemme saaneet uudistaa niitä lupauksia, joita olemme vannoneet: "Herra, sinua tahdon seurata, minne ikinä menet." Ja se on ollut suureksi iloksi meille, niin kuin Lasse-velikin eilen sanoi, se rakkaus, se yhteys, se yksimielisyys, joka on ollut ja on saarnaajien välillä, Norjasta, Suomesta, Amerikasta ja meidän omasta maastamme. Se on niin suuri asia meille, että vartijat, jotka seisovat Siionin muurilla, kun he näkevät erilaisia vaaroja, niin kaikki kokoontuvat, ja jokainen tekee omalla lahjallansa työtä.

Mutta me tiedämme myös senkin, ettei se ole mitään kevyttä työtä. Siksi uskon, että me jotka olemme näissä seuroissa saaneet mukana olla, nyt kun menemme ja lähdemme sotaan perkelettä ja maailmaa ja meidän omaa lihaamme vastaan, että me tahdomme tehdä niin kuin se oli Mooseksen aikaan: Niin kauan sota menestyy, kun me jaksamme pitää saarnaajiemme käsiä ylhäällä. [2. Moos. 17:11-12] Ja kuinka me pidämme saarnaajiemme käsiä ylhäällä? Sen teemme sillä tavoin, kun uskomme sen, mitä he meille saarnaavat. Emmekä ainoastaan usko, että se on oikeata sanaa, vaan uskomme niin paljon Herran Jeesuksen Kristuksen päälle, että sitä kautta saamme voimaa syntiä vastaan sotimaan. Ja sen kautta saamme myös voimaa totuuden puolustamiseen. Jokainen omalla paikkakunnallaan, jokainen, niin kuin näiden seurojen aikana on saarnattu, meidän omissa kodeissamme, meidän omien perheidemme edessä. Että me kaikki löisimme saman naulan kantaan.

Täällä on saarnattu myös niille, jotka eivät tänä päivänä jaksaa uskoa. On saarnattu rakkauden kutsuvalla äänellä. Katso ajan merkkejä. Niin kuin kuulumme Lestadiuksen puhuvan tässä saarnassaan. Nyt me näemme näitä ajan merkkejä. Pian Vapahtaja tulee hakemaan köyhän morsiamensa. Tahdotko silloin jäädä? Tahdotko silloin olla yksin? Ilman, että sinulla on edesvastaaja Isän tykönä? Että itse joudut itseäsi puolustamaan? Sinä päivänä, josta äskeisessä virressä veisasimme? Ei se onnistu. Miksi se ei onnistu? Silloin on se kirja auki, joka on ehkä sinun kohdallasi suljettu tänä päivänä. Mutta sen kirjan täytyy aueta, ja suokoon Jumala, että se aukeaa täällä armon ajassa. Ja että alat lukea sitä kirjaa: "Minulla on velkaa, joka on maksamatta minun kohdallani." Se velka on kymmenentuhannen leiviskän verran. Se on sellainen velka, jota ihminen ei pysty maksamaan. Mutta kun luet sitä velkaa, ja se saa langeta sinun omalletunnollesi, silloin voit saada kuulla, kun tunnet olevasi epätoivoissasi, että helvetti seisoo avoinna, ja että tuomiopäivä tulee, etkä ainoastaan sinä sitä velkaa lue, vaan silloin se on avoinna kaikkien edessä. Siinä saat seistä häpeällä. Se kirja ei enää ole suljettu, ja silloin se on hyvä, että se velka olisi pois pyyhitty.

Ja se täytyy pois pyyhkiä täällä armon ajassa. Ja me saatamme todistaa, että meidän kohdallamme se on pois pyyhitty, kun olemme uskoneet, että se on maksettu, ja että se maksettu siellä pitkäperjantaina. Meidän velkakirjamme, se on naulittu ristin puuhun, ja verinen risti on sen ylitse vedetty, ja sen alla lukee: "Maksettu vuonna 33 pitkäperjantaina" Ja kun näiden seurojen aikana olemme saaneet tätä velkakirjaa lukea, mutta sitten näemme, että sen ylitse on vielä vedetty verinen ristikin, silloin olemme saattaneet iloita. Silloin olemme saaneet kiittää, ja se on ollut ihana nähdä, että niin monet nuoret, jotka eivät ainoastaan kristillisyyttä seuraa, mutta ovat myös saaneet ottaa hänet Vapahtajakseen; nimittäin

hänet, joka on kärsinyt ja kuollut, ja että se on mennyt niin syvälle heidän sydämeensä; että he eivät näe mitään hyvää tässä maailmassa, vaan tahtovat seurata tätä siunattua kristillisyyttä.

Olemme kiitollisia kaikista näistä veljistä, jotka ovat eri valtakunnista tulleet. Te sanotte tulleenne tänne oppimaan, mutta te olette tuoneet suuren voiman. Te olette antaneet meille uutta rohkeutta, meille, jotka olemme täällä köyhässä ja karussa Lapin maassa, joiden monta kertaa tarvitsee suuren köyhyyden alla puhua yksinkertaisissa pyhäseuroissamme ja joilla monta kertaa on myös sisällinen sota. Te olette tuoneet voimaa meille. Ja uskon, että uskallamme sanoa, että olemme saaneet uutta toivoa, olemme saaneet uusia voimia, ja me, itse kukin, olemme saattaneet katseemme nostaa enemmän taivaallista päämäärää kohti. Mutta jos ottaisimme jonkin paikan pyhästä Raamatusta, ja puhuisimme jotain, mitä Jumalan Henki siitä muistuttaa.

[Saarnan teksti Herp. 12]

Rukoilkaa Jumalaa, että Hän olisi kanssamme tänä hetkenä ja että Hän aukaisisi meille jotain, jota voisimme toisillemme jakaa. Tämä on pitkä luku ja ne on syvät asiat, mitä siinä ovat, ja vaikkakin on niin, että tämä on luku, josta meidän vanhat opettajamme ovat myös paljon puhuneet, se tuntuu minulle niin hämärältä. Mutta jos Henki voisi muistuttaa jotain, josta meille olisi hyötyä tänäkin päivänä. Tiedämme, että kun tämä heprealaiskirje kirjoitettiin, oli erityiset ajat, ja näemme, että se on kohdistettu heprealaiskristityille, mutta he elivät vaikeassa tilanteessa. Kun helluntaipäivä oli käsillä ja Pietari alkoi saarnata ja syytti ihmisiä, että he olivat murhanneet kunnian herran, nämä saivat pistoksen sydämeensä, ja alkoivat kysyä: "Mitä pitää meidän tekemän?" Me näemme myös seuraukset. Kun Pietari saarnaansa jatkoi, tämä evankeliumi myös uskottiin, että Kristus, jonka me olemme murhanneet, hän on nyt ylösnoussut, ja he saivat pistoksen sydämeensä ja alkoivat seurata Herraa Kristusta. Mutta pian ilmaantui myös sellaisia, jotka olivat kiinni vanhassa laissa, ja siksi apostolin täytyy tässä myös saarnata, hänen täytyy saarnata heidät vapaaksi laista. Hänen täytyy puhua paljon vanhasta liitosta, ja todistaa heille siitä, niin kuin hän tekeekin yhdennessätoista luvussa. Kaikista niistä vanhan testamentin pyhistä. Mikä oli heidän uskonsa perustana. Mikä oli heidän autuutensa perustuksena? Se oli lupaus Vapahtajasta, lupaus Messiaasta, Herrasta Jeesuksesta Kristuksesta.

Ja me näemme myös vanhasta liitosta, että Kristus oli kansansa kanssa. Siellä lukee, että hän oli heidän kanssaan korpivaelluksen aikana. Siellä lukee, niin kuin luemme toisesta paikasta, uuden testamentin puolelta, siitä kalliosta, joka seurasi Israelin kansaa, se kansio oli Kristus. Ei se ollut mikään symboli, vaan se oli Kristus. Hän, joka oli siellä palavassa uunissa, jonne kolme vanhurskasta miestä oli heitetty, mutta kun uuniin katsottiin, siellä oli neljä miestä. Kristus oli mukana. Mutta hänen täytyi maailmaan syntyä, niin kuin kuulimme, hänen täytyi syntyä neitseestä Mariasta. Kyllä jossakin virressä olemme veisanneet, jotka ovat meidän rakkaita jouluvirsiämme, tästä puhtaasta neitseestä, mutta Lestadius sanoo, että löytyy korkeampi nimi. Maria, hän oli armoitettu, ja ainoastaan sen kautta, että hän oli armoitettu, hän oli puhdas. Jeesuksen veren kautta. Ja miekan täytyi käydä myös hänen sydämensä lävitse. Sen näemme myös, mitä Raamattu siitä sanoo, eikä meidän tule uskoa sellaisia valheita, että Marialla itsessänään olisi ollut puhtautta, vaan hänen täytyi saada osakseen Pojan kärsimys ja kuolema. Sen miekan täytyi kulkea hänen sydämensä läpi.

Mutta monet olivat alkaneet nyt epäillä: "Täytyykö meidän pitäytyä lakiin? Täytyykö näiden uhrien tapahtua? Täytyykö sen musiikin tapahtua, joka on ollut?" Ja me tiedämme, että se oli raskasta elämää, mikä oli vanhan liiton aikana, nimittäin Jumalan omaisuus kansalla. Kaikki ne puhdistusmenot, mitä oli. Kun me luemme niistä, sitä ajattelee, miten ihmiset saattoivat sen alla elää. Ei se ollut kumma, että vanhan testamentin profeetat katsoivat eteenpäin uuteen liittoon, odottelivat sitä vapautta, johon me olemme saaneet tulla. Kun meidän Vapahtajamme Herran Jeesuksen Kristuksen piti tuleman maan

päälle, profeetat ja kuninkaat, he olivat tätä aikaa halajaneet, ja opetuslapset saivat hänet nähdä, mutta he eivät tieneet, kuka hän oli.

Se on niin kuin Paavali toisessa paikassa kirjoittaa, että jos olemme Kristuksen tunteneet lihan jälkeen, emme enää häntä silleen tunne. Ei, vaan silloin olemme hänet lakanneet lihan puolesta tuntemasta, kun hän on tullut eläväksi meidän sydämissämme. Ja silloin emme tunne ketään lihan puolesta. Ja näiden seurojen aikana olemme saaneet tuntea, että emme me nyt veljiä ja sisaria tunne lihan puolesta, mutta meillä on yksi Henki, meillä on yksi päämäärä. Mutta hän saarnaa nyt niille, jotka ovat tulleet epäilyksen alle, jotka vielä tahtovat olla vanhassa liitossa kiinni. Oliko se kummallista? Hehän saattoivat sanoa: "Minun isäni, minun isoisäni, koko minun sukuni, kaikki ne, jotka minä tunnen, hehän ovat eläneet näiden jälkeen." Kuinka helppo silloin olisi jättää tämä?

Ja silloin meidän täytyy ajatella, myös meidän aikanamme. "Minun isäni, minun isoisäni, myös sodankin aikana, oli sellainen apu siitä ulkonaisesta kirkosta, ehtoollisesta. Se oli tukena, se oli jopa niinkin, että luvattiin kaikille, että kun kaatuu isänmaan puolesta; oli sellaisia pappeja, jotka sanoivat niin; että siinä on kylliksi autuuden eteen." Se on tullut rakkaaksi, tämä, missä vanhemmat ovat olleet. Ja silloin ymmärrämme: Ei ole helppo erkaantua.

Mutta sitten meidän täytyy nähdä, mikä on syynä. Niin kuin veljet ovat saarnanneet: Tämä henki, joka nyt on tullut, kun kaikki tulee yhdistää paavin alle. Meidän pohjoismaissamme se on myös nyt niin, että ne muutokset, joita on kaavoissa, ne seuraavat juuri tarkalleen katolilaisia kaavoja. Me voidaan sana sanalta lukea. Me näemme, millä tavalla kaavat ovat muuttuneet aina vain lähemmäksi Roomaa. Ja myöskin tämä uhri, jota vastaan apostoli nyt myös saarnaa, tämä uhri on tunkeutumassa sisälle selvillä sanoilla. Ja kun sellaista sitten tulee, silloin apostoli saarnaa:

[Hepr. 12:1]

Sen tähden myös me, että meillä on näin suuri todistusten joukko meidän ympärillämme, niin pankkaamme pois kaikki kuorma ja synti, joka aina meihin tarttuu ja hitaaksi tekee, ja juoskaamme kärsivällisyyden kautta siinä kilvoituksessa, joka meidän eteemme pantu on,

Ja niin on saarnattu näiden seurojen aikana: "Pankkaa pois syntiä." Mutta tässä näyttää siltä, että tässä on erityinen synti. Ja nämä kristityt, he olivat alkaneet epäillä opin totuutta. Ja jos alkaa epäilemään opin totuutta, silloin se menee ihmisessä syvälle. Varmaa on, että monet meistä, olemme tulleet sisäisesti vakuuttuneeksi, myös näiden seurojen aikana, että tämä on täydellistä Jumalan sanaa, tähän seurakuntaan, tämä on Jumalan seurakunta. Mutta meillä on epäilyksiä meidän syntiturmeluksemme tähden, vihollisen syytösten tähden, sen tähden, koska vaellus kulkee niin hitaasti, ja on niin monet virheaskeleet. "Pääsenkö minä perille?" Mutta myös nekin epäilykset, ne haavoittavat omiatuntojamme, ja ne epäilykset, ne tulee meidän pitää syntinä. Me tarvitsemme syntien anteeksiantamusta näistä epäilyksistä. Mutta se on raskasta sellaisille ihmisille, jotka eivät ole sisällisesti vakuuttuneita, joita vihollinen on saanut viedä mukanaan siitä turvallisuudesta, vaan he ovat alkaneet epäillä opin totuutta, ja ehkä kulkeneet vuosikymmeniä, ja salanneet sen sisällisenä salaisuutena.

Mutta apostoli sanoo:

[Hepr. 12:2]

Ja katsokaamme uskon alkajan ja päättäjän Jesuksen päälle, joka, vaikka hän olis kyllä taitanut iloita, kärsi ristiä, ei totellut pilkkaa, ja nyt istuu oikialla kädellä Jumalan istuimella.

Ja sitä mekin tahdomme saarnata: Katso häntä, uskon alkajaan ja päättäjään. Nosta katse sinne. Ja miten sinä pääset hänet näkemään? Kun sinä uskot tämän verisen evankeliumin, että hän on kaiken tämän tehnyt meidän tähtemme. Hän on juuri meidän uskomme alkanut. Hän on myös uskon täyttävä. Pidä kiinni tästä siunatusta uskosta. Hän on ristin kärsinyt. Ja hän ei totellut pilkkaa ja vainoa maailmassa.

Ja hänellä on vieläkin istuimensa täällä. Hän istuu istuimellaan Jumalan oikealla puolella, kyllä hän istuu siellä kunnian taivaassa, ja hän on luvannut, että hän on meidän esirukoilijamme. Kun sinä tunnet, että sinun rukouksesi, niin kuin näissä seuroissa on sanottu, eivät nouse ylöspäin, eivät edes kattoon asti, ehkä ne lähtevät alaspäin. Ja sinä ajattelet: Ovatko kristityt minut unohtaneet, onko minulla ketään esirukoilijoita? Ajattele silloin, minkälainen esirukoilija meillä on. Siellä on yksi, joka on kärsinyt ja kuollut meidän puolestamme. Hän, joka tahtoo koota kaikki karitsat, hän istuu valtaistuimella Isänsä edessä, ja rukoilee meidän puolestamme. Ja kun vihollinen syyttää: "Katso nyt minkälaisia lapsia sinulla on. Katso kuinka syntisiä ne ovat. Katso, kuinka epäonnistuneita", niin hän sanoo: "Minä olen maksanut. Minä vastaan heidän edestään." Hän on meidän edesvastaajamme. Hän on meidän sovittajamme.

Ja hänellä on myöskin istuin täällä armon ajassa. Ja se on hänen seurakunnassaan. On selkeästi sanottu, että tämä valtaistuin, sitä ei löydy hänen valtakuntansa ulkopuolelta, vaan se on täällä maan päällä hänen oikealla puolellaan. Ja se on armoistuin. Ja sinne me saamme käydä, kun olemme ahtaalla ja alaspainettuja, ja kun olemme täynnä syntiä, kun me olemme täynnä häpeää. Kieli ei tahtoisi ilmaista, mihin olen joutunut, kuinka huonosti on käynyt. Sinne istuimelle saamme me käydä.

Se istuin meillä on myöskin, jotka olemme avioliitossa, ja joilla on kristitty vaimo. Siksi se on niin tärkeää, että me haemme aviopuolison kristillisyydestä. Sillä ajattele, kuinka hyvä se on, että se istuin, se on sängyssä vierellä, joka saattaa todistaa, että minä uskon, että sinä olet Jumalan lapsi, ja että kaikki sinun syntisi ovat anteeksiannettut. Että saamme pitää sen niin lähellä.

Mutta meillä on myös sellaisia saarnaajia, joille saatamme itse valittaa, joilta voimme saada siunatut neuvot, kuinka meidän tulee vaeltaa. Ja silloin se on tärkeää, myös meillekin, jotka olemme sanan palvelijoita, että kun kristitty tulee, että hän ei tule sellaisen tuomioistuimen eteen, minkä tuntee olevan kuulustelu. Ei meillä ole sellaisia kuulustelutiloja, vaan me saamme tuntea, että me tulemme armoistuimelle. Me tulemme sellaiseen tuomioistuimeen, joka sanoo: "Usko kaikki synnit anteeksi Herran Jeesuksen nimessä ja Veressä, ole vapaa niin kuin lintu."

Mutta myös sekin, että me saamme neuvoja, kuinka meidän tulee vaeltaa, niin, että tuntisimme itsemme vapaiksi. Me olemme vapaat syntien anteeksiantamuksen kautta. Mutta on myös niinkin, että jos olen vahingoittanut, niin minähän tahdon sen korjata. Sen, joka on varastanut, viedä sen takaisin. Ja se, joka on vahingoittanut toista ihmistä, se korjaa. Yrittää auttaa. Ja se on ikävää, että kahden kristityn välillä tulee jokin riita, ja sitten erotaan toisistaan, eikä tarvitse tulla takaisin pyytämään anteeksi, vaikka vanha aatami on ollut siinä mukana. Se on ikävää kuultavaa, sellaiset sanat: "Minun isäni ja äitini" tai "isoisäni" tai "isoäitini", "hänellä ei ollut tarvetta koskaan pyytää anteeksi, kun oli ollut joku asia, vaan hän seisoi totuuden päällä: "Minä olen tehnyt." Ja miten oikein se olisikaan. Mutta jos vanha ihminen on ollut mukana: "Miehen viha ei tee sitä, mikä on oikein", siksi on syytä, säilyttääkseen rakkauden ja rakkautta rakentaakseen ja saadakseen rakkauden takaisin, että me nöyryytämme itsemme ja kuljemme sinne, ei ainoastaan niiden tykö, jotka istuvat puupöydän takana, mutta niiden tykö, joille on vahinkoa tehnyt.

Hän puhuu tässä nyt kristityille, jotka ovat nyt vainon kohteena. Hän puhuu myöskin, kuinka Herra rakastaa heitä, ja kuinka hän niitä rakastaa, joita hän kurittaa. Joskus me saamme sellaisia ajatuksia: "Minä olen niin syntinen, olen jokaisesta sormestani kiinni. Niin monet perkeleet minua vaivaavat." Mutta välistä tulemme oikein hyviksi. Minun kohdaltani löytyy sellaisia hetkiä: "Nyt viime aikoina on aika hyvin mennyt. En ole tuntenut kovin paljon vanhaa aatamia, ja joltisesti olen onnistunut kieleni ohjaamaan." Joo joo, niin voi käydä, kun vähän nukahtaa. Ja silloin me tarvitsemme sanaa, joka sanoo saman asian, kuin sen, mitä Jumalan Pyhä Henki meille muistuttaa siellä yksinäisyydessämme: "Et sinä ole kovin hyvin onnistunut." Ja sen tulee olla meille lohdutuksena.

Lestadius sanoo, että meidän täytyy tuntea kaikki seitsemän perkelettä, joita meillä on. Mitä se merkitsee? Se merkitsee, että ei ole mennyt kovin hyvin. Minulla on kateus, kun toisilla on suuremmat lahjat. Minulla on kunniaa, jota en tahtois jättää pois. Minä rakastan aika paljon rahaa ja maallista. En sano koko totuutta, yritän suojella itseäni, mutta ei niin paljoa, että se heti tulisi ilmi valheena. Vihastun veljeeni. Ja kun me tunnemme kaikki nämä synnit, se on meille onnellista. Se merkitsee, että en ole vihollisen ystävä. Mutta hän, joka on vihollisen vihollinen, sitä hän kiusaa yöstä ja päivää. Juuri näillä kaikilla asioilla. Mutta sitten Lestadius sanoo: Jos me näemme nämä kuusi perkelettä, mutta emme seitsemättä, silloin hän seuloa meidän sielujamme niin kuin vehnää. Tämä seitsemäs perkele, hän sulkee tien armoistumelle ja sanoo: "Sinä et saa uskoa, koska olet niin kurja."

Mutta silloin meidän tulee uskoa toista, nimittäin Jumalan poikaa, joka on kaiken päälle ottanut, ja osoittaa viholliselle: "Mene pois saatana, minulla on edesvastaaja. Sinä olet oikeassa, minulla on kaikki nämä synnit itsessäni. Mutta ne minulla on maksettuna. Ja voit mennä hänen luokseen, hänen, joka on ne maksanut, sieltä löytyy kuitti, ja se kuitti on minulla itselläni, se minulla on sydämelläni, että hän on tämän maksanut. Mutta mene nyt sinne lukemaan ja sitten voit kadota siihen helvettiin mistä sinä tuletkin."

Nämä lapset, niin kuin apostoli tässä sanoo:

[Hepr. 12:6]

Sillä jota Herra rakastaa, sitä hän myös rankaisee; mutta jokaista poikaa hän pieksää, jonka hän korjaa.

Tätä kuritusta me tarvitsemme, ettemme me kasvaisi ja tulisi suuriksi. Hän puhuu tässä paljon kurituksesta. Hän puhuu myös maallisista koettelemuksista. Minkälaisia sinä ja minä olisimme, jos emme saisi koettelemuksia? Silloin uskon, että meillä on sisäinen vakuuttuminen: Minä tarvitsen koettelemuksia. Me emme uskalla sanoa, niin kuin nyt kirkossamme luetaan, että varjelkoon Hän meitä koettelemuksilta. Mutta sitten koettelemus tulee, ja olen sanonut: olen avoin ottamaan koettelemuksen vastaan. Mutta se koettelemus, joka tuleeekin, niin se ajatus tulee minulle: En minä tätä tarkoittanut. Tämä oli toisenlainen koettelemus. Tahdon olla Jumalan neuvonantaja. Miksi minä saan juuri tämän? Ja sitten vihollinen tulee sanomaan: "Sinun kristillisyydessäsi, siinä on jotain vikaa, kun saat tuollaisen koettelemuksen." Tunnistatteko tämän? Tämä tulee minun kohdallani. Mutta sitten saamme opetella, että jonkun kerran rukoilla sitä rukousta, joka on kielellä niin helppo lukea, mutta niin vaikea lukea sydämestä: "Tapahtukoon sinun tahtosi." Alistautua hänen allensa. Kuule, syvästi koeteltu ja raskautettu, rukoile vieläkin sitä rukousta: "Tapahtukoon sinun tahtosi." Mutta myöskin, että hän virvoittaisi ja jäähdyttäisi sinua kuumuudessasi. Sillä meidän on niin vaikea ymmärtää, miten tiettyjen tulee saada niin raskaat koettelemukset. Mutta sinun tulee kuitenkin se uskoa, että hän, joka nämä koettelemukset sallii, hän on luvannut johdattaa sinut aina kotiin asti, taivaalliseen paratiisiinsa asti.

Hän on sanonut myös, niin kuin päivä niin on voimasikin oleva. [5. Moos. 33:25] Ja kun hän on puhunut näistä kurituksista, hän puhuu siitä kurituksesta, josta kaikki ovat osalliset olleet ollakseen Jumalan lapsia. Ja tämä kuritus, siitä uskomme, että se on Hänen kuritustaan, silloin kun Hänen lakinsa on saanut meitä pakottaa, pakottaa Kristuksen tykö. Että olemme päässeet sille paikalle, jossa sydän on tullut särjetyksi. Kaikki sellaiset, joiden sydämet on särjetty, he ovat Vapahtajan voineet ottaa sovittajana vastaan ja heistä on tullut lapsia. Mutta ne, jotka eivät ole siellä olleet, sillä paikalla, vaikka olisivat kristillisyyttä mukana seuranneet, mutta eivät ole olleet siellä; niin kuin eräs veljistä mainitsi, jo lapsuudesta astikin on tuntenut, että sydän on tullut araksi, kun Jumalan pojan kärsiminen on sydäntä liikuttanut; jotka eivät siitä ole osalliset, ovat äpäriä, eivät lapsia. Ja tämä on hengellinen asia. Se on myös niinkin luonnollisesti: Monet lapset syntyvät tänä päivänä avioliiton ulkopuolella. Ja olen varma siitä, että myös tässä siunatussa joukossa on sellaisia, jotka ovat syntyneet avioliiton ulkopuolella. Mutta he ovat aivan yhtä aitoja lapsia. Ja kristillisyydessä on ollut niinkin, monia esimerkkejä, sellaisista, jotka ovat syntyneet avioliiton ulkopuolella, heistä on tulleet kalliimmat välikappaleet Herran seurakunnassa. Monet entisistä saarnaajista, ne ovat olleet syntyneet avioliiton ulkopuolella, mutta ne ovat aitoja lapsia luonnollisesti, ja he ovat aitoja Jumalan lapsia, silloin kun he ovat uskoneet evankeliumin saarnattuna, katuvaisin ja särkynein sydämin. Mutta me tarvitsemme tämän kurituksen, ettemme nukahtaisi. Ja apostoli sanoo kahdennessatoista jakeessa:

[Hepr. 12:12]

Sentähden ojentakaat vaipuneet kätenne ja väsyneet polvenne,

Kädet olivat vaipuneet. Minkä tähden? Näiden epäilysten tähden. Tässä lukee väsyneet, eli voimattomat polvet. On vaikea kulkea kristillisyyden tietä, jos polvissa on vikaa. Vaellus kulkee hitaasti, aurinko on laskemassa. Miten pääsen perille ennen kuin ilta tulee? Kristillisyyden työ lakkaa, ja silloin on kyseessä, että otamme tämän neuvon vastaan. Miten vahvistamme vaipuneet kädet ja väsyneet polvet? Niin kuin apostoli aloittaa tämän luvun: Katsomalla Jeesusta, uskon alkajaa ja päättäjää. Uskoa täydellisen syntien anteeksisaamisen,. Ja uskoa kaikki epäilyksesi anteeksi. Uudista liittoa, jota hän on meidän kanssamme solminut, sillä hänhän on sen liiton antanut jo kasteessa, ja hän on sanonut jo ennen kuin me synnyimmekään: "Sinä olet minun." Mutta tämä kasteen liitto, sitä me tahdomme aina uudistaa.

Ja hän sanoo:

[Hepr. 12:13]

Ja astukaat vilpittömät askeleet jaloillanne, ettei joku kompastuisi niinkuin ontuva, vaan paljoa enemmän terveeksi tulis.

Ja jos sitten alkaa ontumaan, olipa se opissa, tai alkaa elämään osittain maailmassa, mistä veljet täällä ovat saarnanneet, alkaa kokeilla alkoholia, alkaa tehdä niin sunnuntaisin, että seuraa urheilutuloksia, on kristitty kristittyjen parissa, ja kun on maailman ihmisten parissa, niin osallistutaan heidän toimintaansa, heidän huvituksiinsa, heidän synnillisiin keskusteluihinsa, silloin me onnumme. Silloinkin me onnumme, jos me emme sano totuutta, kun olemme oman vanhurskauden parissa. Vaan meidän täytyy pitää tarkka raja elämän ja kuoleman välillä. Ja jos meitä ei korjata, niin me tulemme vääntymään, ja silloin emme koskaan pääse perille taivaaseen ja autuuteen. Sillä me emme voi kulkea taivaan tietä, jos jalka nyrjähtää. Me emme silloin kostu perille. Ja siksi hän sanoo: vaan paljoa enemmän terveeksi tulis.

Ja olemme nähneet, mikä voima sovintoveressä on. Kuinka monet ontuvat ovat saaneet lujat askeleet. Ovat saaneet voimaa syntiä vastaan sotia.

Lestadius puhuu myöskin sellaisista, jotka tekeytyvät ontuviksi. Hän sanoo, että he ovat ne pahimmat. Ehkä meidän pitää joskus siitä keskustella, mitkä ovat ne, jotka tekeytyvät ontuviksi. Mutta varmaa on, että monet meistä ovat jonkun aikaa olleet ontuvia. Mutta me olemme tulleet kuitenkin parannetuiksi. Mutta en usko, että kukaan meistä pystyy kerskaamaan, kuinka vakaat askeleet me otamme, mutta meidän täytyy kuitenkin sanoa, että vaellus kulkee niin hitaasti ja tulee virheaskelia siellä ja täällä. Mutta ei meitä ole jätetty, vaan vielä tänä päivänäkin me jaksamme uskoa itsemme Jumalan lapsiksi, ja uskomme, että kaikki nämä syntimme ovat meille anteeksiannetut.

[Hepr. 12:14]

Noudattakaat rauhaa kaikkein kanssa ja pyhyttä, paitsi jota ei yksikään saa Herraa nähdä,

Veljet ovat myös tästä puhuneet, kuinka tärkeää on, että rakkauden säilytämme, ja noudatamme rauhaa kaikkien kanssa. Keiden kaikkien? Niiden lähimpien? Niin, että on pieni porukka, jonka kanssa voi seurustella? Muista en välitä. Niille voi valittaa, kuinka karmeita ne on minun työpaikallani ja miten on niin vaivalloisia minun kanssani ja miten vaikea minun siellä on. Ja kuinka huonot pomot minulla on. Ja siinä porukassa voin myös puhua, että löytyy kristittyjä, jotka eivät ole kovin hyviä. Ei hän sano näin. Hän sanoo: "Noudattakaa rauhaa kaikkien kanssa." Niiden siellä työpaikalla olevien kanssa. Niiden kotona olevien. Niiden kotiseurakunnassa olevien kanssa. Niin pitkälle kuin voimme. Me tahdomme noudattaa rauhaa ja pyhyttä.

Kuulimme myös näissä seuroissa, että pyhitys oli viimeinen armojärjestyksen askel. Joku harhaopettaja on sanonut, että koko pyhitys on tehty silloin, kun uskoin syntini anteeksi, kun tulin uskoon. Ja jos me silloin kuolemme, silloin pääsemme taivaaseen. Mutta jos olemme vaelluksella, silloin saamme jatkaa tätä rauhan tekemistä koko elämämme, aina siihen asti, kun laskemme vaellussauvamme virran rannalle. Mutta vaellussauva, sitä me emme saa laskea silloin, kun me ensi kertaa uskon käsitimme, vaan tämä pyhitys, se on vaeltamista parannuksen tekijänä, ja syntien anteeksiantamuksen uskojana. Ja tämä pyhitys, siinä me tarvitsemme neuvoja, josta jotain mainitsimme.

Ja nämä neuvot eivät ole pikku vihjeitä, että niin ja näin voi tehdä, vaan ne ovat jumalalliset neuvot, mitä me saarnaajiltamme saamme. Kuinka meidän tulee käsitellä sitä tai tätä asiaa? Välistä joku tulee, pyytää anteeksi jotain asiaa, ja se todistetaan anteeksi, ja sitten tulee takaisin ja pyytää anteeksi, ja se todistetaan. Mutta ehkä meidän täytyy asettaa kysymys, myös me, joille uskotaan jonkun omatunto: "Oletko seurannut sitä neuvoa, minkä sait?" Ehkä sait sen neuvon, että olet kiinni, ehkä et voi mennä uudestaan naimisiin. Ehkä sait sen neuvon, että ota tuo pois tietokoneeltasi, että se on aivan liian vaarallista sinulle. Ehkä sait sen neuvon, älä käy kuntosalilla, siellä on aivan liian suuret vaarat. Sillä meidän saarnaajamme ovat saarnanneet näin, että tie syntiin on vaarallista, ei vain itse synti. Ja silloin me saamme tällaisia neuvoja. Ja sitten ehkä neuvon antajan täytyy kysyä, että oletko nyt neuvoa noudattanut. Vaellammeko me pyhityksessä, jos me emme neuvoja seuraa? Mutta se on toinen asia, kun kristitty, joka tahtoo neuvoa seurata, mutta pikaisesti ja inhimillisen heikkouden tähden lankeaa, lankeaa uudelleen, lankeaa viidennen tai kuudennen kerran. Silloin on saarnattu: "Lapsella on vapaa käynti armoistuimelle." Älä usko vihollisen ääntä, että asetetaan puomi, vaan usko se, mitä veljet ovat täällä saarnanneet: Ei löydy mitään sellaista puomia katuvaisten kohdalle, vaan se on yötä päivää auki. Tässä taivaallisessa Jerusalemissa, johon me olemme tulla saaneet, täällä se on aina auki.

[Hepr. 12:15]

Ja ottakaat vaari, ettei joku Jumalan armosta tulisi pois, ettei joskus kasvaisi joku karvas juuri jotakuta vastahakoisuutta tekemään ja monta sen kautta tulisi saastutetuksi;

Jos me emme seuraa tätä oppia, silloin voimme tulla Jumalan armosta pois. Ja silloin alkaa karvas juuri sydämeen kasvamaan. Se alkaa sydäimestä. Sydäimestä, jonka piti olla niin hyvä. Ja ihmiset sanovat tänä päivänä: "Pohjimmiltaan ihminen on hyvä." Mutta aina vain harvemmat maailmassa sitä uskovat. Meidän tarvitsee vain pikkuisen katsella ympärillemme, mitä tämä "hyvyys" on maailmassa vaikuttanut. Mutta tämä karvas juuri, että olisimme tietoisia, kun se alkaa kasvaa. Jos tulemme anteeksiantamattomiksi ja epäluuloisiksi, alkaa kasvamaan vaaralliset ainekset. Aletaan sanomaan vastaan, että se ja tuo ei ole niin vaarallista. Sitä ei tarvitse saarnassa ottaa esille. Vaan jos otamme nuo asiat esille, voi tulla sellainen ääni, että meidän tulee huolehtia, että me pidämme kristityt koossa, ja jos alamme näistä asioista saarnaamaan, me saatamme kristityt hajaannuttaa. Ei, rakkauden nimissä, niin säästetään vähän ruutia, ettemme saarnaa tai kirjoita koko totuutta, vaan jotakin sellaista, jonka kaikki voivat hyväksyä. Ja pian olemme siinä, missä kuolleessa kirkossa ollaan, missä tällä hetkellä hyväksytään paavi, ja flirttaillaan Muhammedin kanssa, ja myös ortodoksikirkon kanssa. Rakkauden nimissä. Minkälainen rakkaus tämä on? Koiran rakkaus, joka on väärää.

Mutta me, meidän täytyy ottaa se paljon lähemmäksi, meidän täytyy ottaa se itsellemme, ettei kasvaisi joku karvas juuri, ja menisi niin pitkälle, että hankkisi ystäviä: "Oletko sinä samaa mieltä kuin minä?" Ja sitten tulee eriseura, ja sen kautta tulee monta saastutetuksi. Ja hän jatkaa tässä yhteydessä:

[Hepr. 12:16]

Ettei joku olisi huorintekijä eli jumalatoiminnaksi Esau, joka yhden atrieksen tähden myi pois esikoisuutensa oikeuden.

Lukeeko jossain vanhassa testamentissa, että Esau olisi tehnyt huorin? Hänenhän on se täytynyt tehdä. Tässähän uudessa testamentissa näin lukee. Ja Jumalan Henkihän on kaiken sen ilmaissut, mitä tässä lukee. Mutta kysymyksessä on: Minkälaisesta huoruudesta on kyse? Vanha saarnaajamme David Björk sanoi monta kertaa näin; ja hän lainasi vanhoja saarnaajia; hän sanoi näin, että huoruus, se on raskas synti, mutta hengellinen huoruus, se on vielä pahempi asia. Ja tämä hengellinen huoruus, sitä Esau teki. Minkälaista huoruutta on tänä päivänä? Ehkä se on sitä, josta Jeremia puhuu jo vanhan testamentin aikana, kun hän kirjoittaa, kuinka Israelin kansa on joutunut hajotetuksi. He olivat menneet korkeille vuorille, he olivat alkaneet tehdä huorin epäjumalien kanssa. Sellaisten jumalien, jotka oli tehty puusta ja kivistä. Se on hengellistä huoruutta. Nämä korkeat vuoret, ne ovat ne opit, ne petolliset opit, jotka maailmasta löytyvät. Ja ne, jotka alkavat hakeutua näille vuorille, ja hakevat kauneutta sieltä, joka kylläkin lihaa miellyttää, he eivät näe sitä vuorta, joka on korkeampi kaikkia muita vuoria, nimittäin Kristuksen oppia. Eivätkä he näe sitä kaupunkia, jota ei peittäisi taideta, joka tällä vuorella on. Tämä kaupunki, monet haluavat sen päälle sontaa laittaa, peittääkseen tämän vuoren, sen kaikkein korkeimman vuoren, ja tämän ihanan Jerusalemin kaupungin. Mutta sitä kaupunkia ei voida peittää, mutta se, joka on sokea, ei hän näe tätä kaupunkia.

Ja ettemme myy pois meidän esikoisuutemme oikeutta atrieksen tähden, vähäisen asian tähden. Tiedättekö, kuinka lähelle meidän saarnaajamme ovat tulleet? Älkää myykö kristillisyyttänne pois vaaterievin tähden. Meillä on syytä seurata sitä, mitä veljet ovat saarnanneet. Ajattele, että en pitäisi tämän maailman koreutta ja turhuutta vaarallisena, ja myisin pois esikoisuuteni oikeuden niin vähäisen asian tähden, ja varmasti monen muiden asioiden tähden. Sillä tämä tulee niin vakavasti, joka lukee seuraavassa jakeessa:

[Hepr. 12:17]

Sillä te tiedätte, että kuin hän sille tahtoi periä siunausta, tuli hän hyljetyksi; sillä ei hän löytänyt yhtään parannuksen sias, vaikka hän sitä kyynelillä etsi.

Sen ovat myös vanhat meille kertoneet, kun löytyi sellaisia menneinä aikoina, jotka totuuden jättivät, ja he tunsivat, että kun kuolema lähestyi, minä olen henkilökohtaisesti myös lapsena saanut kuulla omilla korvilla sellaisia, jotka sanoivat: "Minä tiedän, että te tulette autuaiksi. Ja minä toivon, että minä tulen autuaaksi." Mutta se on turhaa toivoa, jos et ole siitä vakuuttunut, että minä olen Siionin vuorella, että olen puettu siihen valkoiseen vaatteeseen. Lestadius puhuu paljon siitä turhasta toivosta. Siksi asia on niin vakava, että myöskin sellaiset, jotka ovat itkeneet, mutta he eivät ole tienneet, mistä heidän tulee parannusta tehdä. Voi, silloin se on suljettu, silloin on armonaika ohi, vaikka olisi edelleen joitain elinpäiviä maan päällä.

Ja hän sanoo:

[Hepr. 12:18-19]

Sillä ette ole käyneet sen vuoren tykö, johon ei ruveta saa, ja joka tulesta paloi, ette myös käyneet siihen synkeyteen ja pimeyteen, ja sen hirmuisen ilman tykö, Sen basunan kajauksen ja sanain äänen tykö, josta ne, jotka sen kuulivat, rukoilivat, ettei se sana pitänyt heille sanottaman.

Tämä Siinain vuori, joka oli niin kauhistuttava, että Mooseksen täytyi sanoa: Minä olen hämmästyksissä ja vapisen. Jumalan vihasta, Jumalan vanhurskaudesta. Tänä päivänä löytyy sellaisia, jotka opettavat: "Ei Jumalaa tarvitse sovittaa, ei ole hänen sydäntään vahingoitettu synnin kautta. Se on vain ihminen, jonka tarvitsee armo ottaa vastaan, jonka tarvitsee nähdä Jumalan rakkaus." Jumalalla on edelleenkin kaksi puolta. Hänellä on vanhurskautensa. Hänet täytyy sovittaa. Hän vaati uhria. Ei ollut mitään muuta uhria kuin hänen oma poikansa. Sitä ei Iisakin tarvinnut uhrata. Meidän ei tarvitse uhrata, niin kuin monet pakanat ovat tehneet: he ovat uhranneet lapsiaan. Mutta Jumala, hänen täytyi uhrata rakastettu poikansa. Lähettää hänet alas tänne maan päälle pimeyteen, ja hän tuli maailma valkeudeksi.

Nyt on niin, kun nyt näemme ympärillemme, emme ainoastaan jouluaikana. Mistä löytyy lohdutus? Täältä Siinain vuorelta. Mistä yritetään, siitä huolimatta, että se on niin vakavaa? Niin on sellaisia, jotka kiipeävät sille vuorelle. Ja sytytetään kynttilä. Ja se merkitsee niin kovin paljon, koska Kristus on siinä valossa. Se on niin mahtava symbolinen asia.

Kyllä me kristitytkin voimme jonkun kynttilän sytyttää. Mutta jos alamme jotain kristillistä siihen panemaan, että me kynttilän sytytämme, silloin me alamme kiipeämään tälle vuorelle. Ettei olisi tällaisia asioita. Minua on pelottanut, olen sanonut sen jonkun kerran aikaisemminkin, kun tulee joihinkin koteihin, niin ikoni roikkuu. On käyty Italiassa. Siinä on niin kaunis kuva neitsyt Mariasta ja poikalapsesta. Mitä sen takana on? Onko se jotain sellaista, jota meillä tulee olla, kun paavi opettaa, paavi opettaa myös meidän luterilaisessa kirkossamme, että jos seisot sitä katselemassa, saat saman armon kuin Jumalan sanasta. Epäjumalankuva. Onko sinulla oikeus pitää se seinälläsi? Ota se alas. Siinä ei ole mitään pyhyyttä. Voit hyvin sen heittää menemään. Ettei tällainen pääsisi tulemaan sisälle meidän pariin, mitä se sitten olisikaan, vaan että sen sijaan katsoisimme Siinain vuorta niin, että se saisi herättää. Sillä hän sanoo myöskin tässä:

[Hepr. 12:20-21]

Sillä ei he voineet kärsiä niitä, mitkä siinä sanottiin, ja jos joku peto siihen vuoreen sattui, niin se piti kivitettämän eli nuolella ammuttaman lävitse.

Niin hirmuinen sen näky oli, että Moseskin sanoi: minä olen hämmästyksissä ja vapisen.

Ja tätä meidän saarnaajamme tahtovat myöskin tehdä, jos joku alkaa kiipeämään tälle Siinain vuorelle löytääkseen sieltä viileämpään ilmaa, löytääkseen sellaista kristillisyyttä, joka on lihalle

miellyttävämpää. Ja minkä avulla voi enemmän nauttia siitä musiikista. Ja kun syntiä ei nuhdella niin kovasti, missä minun sydäntäni ei koetella niin kovin, että sitä kautta saisin kevyemmän kristillisyyden. Mutta jos joku alkaa sinne nousta, luonnollisessa järjessään, kyllä me tahdomme myös, että se kivitettäisiin, että nähtäisiin, kuinka ankara Jumalan laki on, mitä tapahtuu jos sen lähelle tulee. Että järki tehtäisiin tyhjäksi, ja että silmät puhkaistaisiin, ja että niskat käännettäisiin nurin, ja pääsisi alas armon laaksoon. Siellä löytyy taivaallinen kaste. Miksi kaste on siellä? Siellä on Vapahtajan hikeä, joka on kostuttanut Getsemanen yrttitarhan. Mene sinne katsomaan, mitä hän on tehnyt, mitä hän on kärsinyt.

Mutta hän sanoo tässä:

[Hepr. 12:22]

Vaan te olette käyneet Zionin vuoren tykö, ja elävän Jumalan kaupungin, taivaallisen Jerusalemin, ja monen tuhannen enkelitten joukon tykö,

Täällä on Siionin vuori. Täällä on Kristuksen oppi, joka näissä seuroissa on saarnattu. Ja vieläkin se kaupunki on niin ihana, tämä taivaallinen kaupunki virtoinensa, ja näistä virroista olemme me saaneet juoda. Se on elävän Jumalan kaupunki. Tämä elävä Jumala, hän on myös kristittyjen sydämillä. Hän on vieläkin sama Jumala. Myös silloinkin, kun olemme koettelemuksissa. Myöskin kun näemme, että on raskaita aikoja. Hän on se Jumala, joka on esi-isiämme suojellut, joka on tehnyt niin suuret ihmeet, niinkin suuret ihmeet, että minäkin saan uskoa olevani Jumalan lapsi tänä armon päivänä.

Ja olemme tulleet monen tuhannen enkelitten joukon tykö. Ja täällä on ollut suuri enkelten joukko, jotka ovat ylistäneet Jumalaa ja Karitsaa. Mutta meillä on myöskin suojelusenkelit, jotka ovat näkymättömät. Meillä on myöskin sellaiset näkyvät enkelit, siellä kotipaikkakunnallamme, ja kodeissa missä vanhemmat ovat niitä.

[Hepr. 12:23]

Yhteisen kokouksen ja esikoisten seurakunnan tykö, jotka taivaissa kirjoitetut ovat, ja Jumalan, kaikkein tuomarin tykö ja täydellisten vanhurskasten henkein tykö,

Tästä eivät kaikki ole pitäneet, kun me puhumme esikoisten seurakunnasta. Välillä sanotaan ensiksi syntynyt seurakunta. Mutta on oikeammin sanoa esikoisten seurakunta. Niin kuin olemme kuulleet, Jeesuksen opetuslapset olivat ensiksi syntyneet Vapahtajan ylösnousemuksen jälkeen. Se on myös niin kuin Raattamaa kirjoittaa, että me olemme ensiksi syntyneet tämän etsikkoajan aikana, ja kun hän tämän kirjoitti, hän sanoo: joista monet vielä elävät. Mutta me emme ole ensiksi syntyneitä, jotka täällä istumme. Me olemme paljon myöhemmin syntyneitä. Mutta niin kuin hän kirjoittaa tässä: Me olemme saaneet tulla esikoisten seurakuntaan, jotka taivaissa kirjoitetut ovat. Voimmeko Jumalaa tästä kylliksi kiittää? Että olemme saaneet tulla tähän ihanaan joukkoon? Mutta eriseura on mennyt joissakin niin pitkälle, he ovat tähän sanaan vihastuneet. He sanovat: "Jos olisimme voineet, olisimme repineet pois heprealaiskirjeen kahdennentoista luvun." Mutta meille, meille se on elämää antava luku. Jos vain saattaisimme ymmärtää, tässä luvussa on niin monet syvyydet.

Ja hän sanoo: Jumalan, kaikkein tuomarin tykö. Kuinka hän on sinua ja minua tuominnut? Armolla ja laupeudella. Ja olemme saaneet tulla täydellisten vanhurskasten henkein tykö. Voimmeko me uskoa, että nämä, jotka ovat nyt saaneet sotansa päättää, voimmeko me uskoa, että ne ovat niin lähellä meitä, että ne ovat meidän keskellämme. Emme me heitä näe. Mutta meidän täytyy uskoa, mitä Raamattu sanoo, että he ovat niin lähellä meitä. Mutta emme me usko, että he näkevät meidän syntisyyttämme, että he näkevät meidän turmelustamme, mutta me uskomme pässeemme siihen, ja pian me saamme

heidät nähdä. Mutta ensin tämä ruumis täytyy laskea maahan. Ja silloin me saamme nähdä ne, jotka odottavat siellä toisella puolella. Silloin me saamme yhdistyä heidän kanssaan. Silloin, kun sota on ohitse. Se on suuri lupaus, minkä me olemme saaneet.

Ja hän jatkaa myöskin:

[Hepr. 12:24]

Ja uuden Testamentin välimiehen Jesuksen tykö, ja priiskotusveren tykö, joka parempia puhuu kuin Abelin (veri).

Tämä uuden testamentin välimies, se on Herra Jeesus Kristus. Meitä syytetään, ja välistä sanotaan: Lestadiolaisilla on saarnaajat välimiehinä. Ei, ei, ei. Löytyy yksi välimies Jumalan ja ihmisen välillä. Se on Herra Jeesus Kristus. Mutta niin kuin me olemme kuulleet: "Se, joka teitä kuulee, se minua kuulee." Ja hän saarnaa syntisten välikappaleiden kautta. Ja näiden syntisten välikappaleiden kautta osoitetaan vieläkin välimiestä Herraa Jeesusta Kristusta, jaa priiskoitusverta, joka parempia puhuu kuin Abelin veri. Tämä on vieläkin maan päällä. Kuka tarvitsee priiskoitusvirta? Syntiset sydämet. Me tarvitsemme priiskoitusverta. Ja sen kautta saamme armon. Emme me saa armo joidenkin pääsiäisrisujen kautta, jotka siunataan. Sekin on paavin oppia, että sen kautta saadaan armo. Mutta priiskoitusveren kautta, joka parempia puhuu kuin Abelin veri.

Ja sitten hän tässä lopussa puhuu siitä, miten maata kerran vielä järjestetään. Ja varmaa on, että se on joskus järjestyksessä. Mutta ainoastaan heidän sydämissään, jotka eivät ole olleet täydellisesti kiinni opin totuudessa. Mutta hän sanoo myöskin, että sellaiset, jotka ovat tulleet sisään johdatetuksi, ja jonkun aikaa ovat vavisseet, ne ovat tulleet takaisin. Ja sen me uskomme, että monet vapisevat sydämet tulevat saamaan sen täydellisen **. Tässä on elävä kristillisuus. Tässä on elävän Jumalan kaupunki. Ja niin saamme uudelleen iloita ja riemuja sen tapetun Karitsan ympärillä, ja saamme syödä ja juoda hänestä, sen saarnatun sanan kautta, me saamme syödä ja juoda hänestä, tässä sovintoateriassa, jota olemme myös saaneet maistaa ehtoollisessa täällä. Se on muistoksi, mutta miten Luther tämän muiston selittää. Ei se, että me muistaisimme kuinka hän syntyi ja vaelsi ja niin edelleen. Se on paavin oppia. Mutta Luther sanoo, että tämä muistoateria, että me muistaisimme hänen sovintonsa, että hän on kärsinyt ja kuollut meidän tähtemme. Niin totisesti, kuin syön ja juon, niin hän on maksanut meidän tähtemme. Silloin sitä tulee ihana ateria meille. Mutta tämä ateria, sitä saamme täällä heikkoudessa syödä. Mutta siellä toisella puolella, täydellisyydessä, pian, rakkaat ystävät, me olemme siellä. Mutta nyt meidän täytyy hyvästellä, näiden siunattujen päivien jälkeen. Mutta pian me olemme siellä, siellä toisella puolella, missä sota on loppu.

Mutta niin kauan kuin täällä olemme, jatka sotimista ja kilvoittelemista, ja uskomista häneen, joka vieläkin on luvannut, vieläkin kulkeva laumansa edellä, ja lyödä vihollisensa suunsa kaksiteräisellä miekalla. Hän lyö sekä oikealle, että vasemmalle puolelle. Ja hän on sanonut: "Minulle on annettu kaikki valta taivaassa ja maan päällä." Voi taistella hänen kanssaan, mutta et häntä vastaan. Ja niin, rakkaat ystävät, tahdon minäkin yksinkertaisena vaeltajana, todistaa siitä, mitä Herra Jeesus on tehnyt, kun hän teki suuren sovintotyönsä, joka alkoi Getsemanen yrttitarhassa, jossa hän makasi polvillaan, tämä pieni poikalapsi, joka seimeen syntyi, mutta nyt hän makasi siellä, ja hänen hikensä oli kuin veripisarot, sinun ja minun tähden. Mene sinne valvomaan ja katsomaan. Ja tee se päätös: Hän on kylliksi minun tähteni kärsinyt. Mutta rohkaise itsesi nyt veli ja sisar, myös sinäkin, joka et ole jaksanut uskoa. Rohkaise itsesi uskomaan tämä täydellinen evankeliumi, joka vieläkin kaikuu maailmassa, mutta ainoastaan Jumalan seurakunnassa. Usko nyt koko sydäimestäsi synnit, viat ja heikkoudet iankaikkisesti anteeksi annetuksi Herran Jeesuksen pyhässä nimessä ja hänen kalliisti ulos vuotaneessa sovintoveressään.

Ja te, jotka matkustatte eri maihin. Ottakaa pieni tervehdys mukaa. Hän elää vielä siellä kylmässä ja karussa Lapin maassa, missä hän on syntynyt. Siellä hän tulee elämään, niin on meidän vanhat saarnaajamme sanoneet, aina siihen asti, kun hän takaisin tulee, ja silloin pitääkseen tuomiota.

Hyvästi, Jumalan armoon, rauhaan ja suojelukseseen. Olen tullut syntiseksi tämän yksinkertaisen puheen aikana. Voiko tämä lapsilauma pitää minua Jumalan lapsena. Jaksatteko antaa kaikki heikkoudet anteeksi? Olen niin kevytmielinen.